

Henseende maa det vistnok anses for rettest ikke at stille andre ved Siden af ham, men at lægge hele Myndigheden ligesom hele Ansvaret hos ham, dog naturligvis, at han dels har at sørge for paalidelige Vidners Tilstedeværelse ved alt, hvad han foretager, dels har at føre en fuldstændig Protokol over det forefaldne, saa at det til enhver Tid kan konstateres, hvoreledes han er optraadt, og hvad der er passeret for ham; at han da maa kunne holde Forhør over sigtede og Vidner, edsfætte disse sidste, foretage Klanagninger, anholde sigtede og eventuelt belægge med Varetægtsarrest, hvis Forseelsens Bestaaffenhed hjemler dette, er en ligefrem Nødvendighed, naar han overhovedet skal kunne udføre en Underjøgelsesdommers Hverv.

For det andet maa der tillægges Konsulen en Myndighed til, efter at Underjøgelsen er endt og sigtede har faaet Lejlighed til at fremkomme med sit Forhør, at affige Dom i Sagen. At der her maa indtræde en Begrænsning, og at Konsulen ikke bør have Myndighed til at idømme selv de haardeste Straffe, som Landets Lovgivning kender, er vistnok indlysende og stemmer ogsaa med, hvad der i andre Staters Anordning af dette Forhold iaagttages. Naar den begaaede Forseelse egner sig til en mere bethdelig Straf, vil det være naturligst, at paagældende hjemsendes for at dømmes af Hjemlandets Domstole, og da det ogsaa her vil gælde om at udpege en bestemt Ret som kompetent, har Lovforslaget i denne Henseende henvist til Kriminal- og Politiretten i Kjøbenhavn. Hvor der derimod er Spørgsmaal om mindre bethdelige Straffe, bør Sagen kunne afgøres paa Stedet uden Hjemsendelse. For dog at skaffe sigtede saa stor Garanti som muligt, har Lovforslaget ifølge fremmede Løves Forbillede gjort en Adskillelse mellem de Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om at anvende Straf af Fængsel eller bethdeligere Bøder, og de Tilfælde, hvor der kun er Tale om ringere Bødestraf. I disse sidste Tilfælde foreslaas det at overlade Konsulen alene at affige Dommen som den simpleste og hurtigste Fremgangsmaade, dog at der er den sædvanlige efter den almindelige danske Lovgivning bestaaende vide Afgang til Appel til Landsoverretten i Kjøbenhavn; i de førstnævnte Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om Straf af Fængsel eller højere Bøder, paalægger Lovforslaget Konsulen ved Paatænkelsen, saavidt muligt, at medtage tvende Meddomsmænd, hvortil skal benyttes agtbare og forstændige Europæere, helst Danske, hvis saadanne findes paa Stedet, og disse have da fuld Stemmeret ved Straffens Bestem-

melse, og Konsulen har for saa vidt ingen anden Forret end den, der følger af, at han er at anse som Rettens Formand. Naar der i Lovforslaget her siges „saavidt muligt“ er dette begrundet i, at Konsulen maaste ikke altid kan skaffe to dertil egnede Meddomsmænd. Paa denne Maade er der formentlig forskaffet sigtede al den Garanti, som der fornuftigvis kan være Tale om, især naar det erindres, at Appel til Landsoverretten i Kjøbenhavn staar ham aaben, men for end yderligere at fjerne al Betænkelse i saa Henseende og sikre ham endnu mere, er det foreslaaet, at han i alle Tilfælde, hvor den idømte Straf lyder paa Fængsel, kan forlange at hjemsendes for at dømmes her i Landet, og naar han gør det samt virkelig underkaster sig Hjemsendelsen, træder den af Konsulardomstolen affagte Dom ud af Kraft.

En let isjnefaldende Vanskelighed ved den her omhandlede Straffemyndighed er Spørgsmaalet om Straffens Udtaaelse, navnlig for saa vidt som der bliver Spørgsmaal om Fængsel, være sig som principal eller som subsidiaer Straf i Tilfælde af Bøders Ikke-Betaling efter Strfl. § 30 og L. 16. Febr. 1866. At et lille Land som Danmark ikke kan indrette Fængsler med Tilbehør af Arreftbetjente m. v. paa alle de Steder, hvor Konsularjurisdiktion etableres, er temmelig indlysende. Men denne Vanskelighed tænker man sig at kunne komme ud over derved, at der formentlig vil kunne opnaas Overtenskomst med de store Magter, som have saadanne Anstalter, om, naturligvis for Betaling, at modtage de formentlig saa Fanger, som de danske Konsuler maatte indsætte, en Udvej, som er benyttet ved enkelte tidligere Lejligheder, ligesom det ogsaa, for saa vidt Konsulen vil anholde nogen eller belægge nogen med Varetægtsfængsel, formentlig vil kunne udføres paa denne Maade.

Til § 10.

Behandlingen saavel af civile som af kriminelle Sager maa foregaa efter Striftlighedsystemet. Dette er allerede en Følge af, at Appel af Konsulens Retshandlinger skal finde Sted efter Lovgivningens almindelige Regler herom. Alt, hvad der skal komme i Betragtning ved hans Rendslers Afstigelse, maa derfor foreligge i skriftlig Form, enten i Form af Indlæg eller andre skriftlige Henvendelser til Retten fra Parternes Side eller i Form af Protokoltilførsler af, hvad der maatte være mundtlig udtalt af dem, der møde for Konsulen, eller af denne selv. Over alt det stedfunde bør der søres fuldstændig Protokol, og for at betrygge